

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dũng
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 13

...Chiếc xe máy của Hai Ú rẽ vào một khu vực có những căn nhà thấp với những mái tôn cũ kỹ, lụp xụp. Đó chính là nơi tên Hán Búa đã đưa Ba Thọ đến sau khi được cứu thoát. Khi thấy xe của Hai Ú dừng lại ở trước cửa căn nhà mà hắn đã từng được Hán Búa đưa đến, Ba Thọ xuống xe. Hắn lặng lẽ đi vào trong một cái quán nhỏ ở ngay gần đó, gọi một ly cà phê rồi lặng lẽ chờ đợi.

Hai Ú cùng Thùy Linh bước vào trong nhà. Ở đây không còn thấy người đàn bà ôm đứa nhỏ bữa nọ mà chỉ có một ông già ăn mặc tuềnh toàng đang ngồi nhắm mắt trên ghế. Nếu nhìn kỹ, có thể nhận thấy đó chính là ông chủ quán nhậu - nơi Hán Búa bị công an đuổi bắt.

Khi hai người đã bước hẳn vào trong nhà, ông già nọ mở choàng mắt, nhìn Thùy Linh bằng đôi mắt lạnh lẽo như mắt cá trong khi nhưng vẫn ngồi im trên ghế. Hai Ú nói với Thùy Linh:

-Cô cứ nói chuyện. Tôi chờ bên ngoài nghen!

Hai Ú đã đi ra một lúc nhưng ông già vẫn không nói gì, chỉ im lặng nhìn Thùy Linh như muốn để xác định người trước mặt mình là ai. Cái nhìn ấy làm cô thấy bồi hồi. Nhưng sự mong mỏi tin tức của chồng còn lớn hơn nỗi sợ. Cô hỏi bằng giọng lễ phép:

-Dạ thưa, hình như ông có chuyện cần gặp tôi?

-Cô là Thùy Linh? - Ông già hỏi lại.

-Dạ! - Thùy Linh khẽ gật đầu và nhìn như hút vào mặt ông ta.

Tới lúc đó, ông già mới vươn vai ngồi thẳng người trên ghế và chậm rãi nói:

-Tôi vừa về từ chỗ ông Sáu Bình, chồng cô. Ông ấy nhờ tôi nhắn với cô là ông vẫn mạnh giỏi.

-Chồng tôi giờ ở đâu? Bao giờ anh được thả? - Thùy Linh hỏi bằng giọng gấp gáp.

-Phải ba tháng nữa, ông Sáu mới được ra trại - Ông già nói - Hiện ông đang ở một trại giam mãi tận tỉnh Thanh Hóa ở ngoài Bắc.

Rõ ràng cái tin ấy đã làm cho Thùy Linh xúc động. Cô lặng đi và từ đôi mắt buồn rười rượi, những giọt nước mắt lã xuống, loang ra trên gò má. Không để ý đến điều đó, ông già nói tiếp, vẫn bằng cái giọng chậm rãi như trước:

-Ông Sáu dặn là ông còn để ở nhà những giấy tờ hết sức quan trọng. Bà phải giữ gìn thật cẩn thận.

-Nhưng... tôi đâu có biết? Anh không nói với tôi - Thùy Linh ngạc nhiên.

-Vậy sao ông lại nói cô phải giữ gìn? - Ông già cũng tỏ ra ngạc nhiên - Trước khi đi trại, ông hông có dặn gì cô sao?

Thùy Linh lắc đầu và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của người đang ngồi đối diện với mình. Nhưng cô không có thời gian để nghi ngờ. Cửa sau của căn nhà bỗng mở ra và Hán Búa lừ lừ đi vào. Hắn bước thẳng đến trước mặt Thùy Linh và dẫn giọng:

-Có thiệt là cô không biết gì?

Thùy Linh kinh ngạc nhìn hắn. Mãi một lúc sau, cô hỏi lại bằng giọng hoang mang:

-Nhưng, ông là ai?

Hán Búa nhếch mép cười. Trong phút đó, khuôn mặt của hắn bỗng trở nên méo mó khiến cho Thùy Linh cảm thấy sợ. Cô đã định quay người chạy ra khỏi nhà nhưng bị bàn tay mạnh mẽ của Hán Búa giữ chặt. Trong khi những điều đó xảy ra, ông già nọ vẫn ngồi trên ghế với vẻ mặt dửng dưng. Có vẻ như là ông ta đã quá quen với những cảnh tương tự. Thùy Linh đưa mắt nhìn bọn chúng với vẻ mặt thất thần của một con thú đã dính bẫy.

Cô bắt đầu hiểu rằng từ câu chuyện của tên Hai Ú đến sự xuất hiện của những con người này – hóa ra tất cả chỉ là một màn kịch.

Hán Búa ấn Thùy Linh ngồi xuống cái ghế tựa cạnh đó rồi rút gói thuốc lá, lấy ra một điếu. Hắn đốt thuốc lá và cũng ngồi xuống cái ghế khác ngay trước mặt cô. Sau thoáng im lặng, hắn hỏi:

-Có bao giờ ông Sáu nói về công chuyện của ông không?

Thùy Linh đáp lại bằng giọng cố tỏ ra rần rỏi:

-Tôi đang bị hỏi cung sao?

-Cô thông minh đó! - Hán Búa nhếch mép cười - Bởi vậy, tôi tin là cô sẽ biết điều.

-Nhưng ông không có quyền - Thùy Linh dẫn giọng.

Hán Búa cười gằn:

-Tôi có quyền! Tôi tự cho mình cái quyền đó, cô hiểu không?

Im lặng một lát, hắn tiếp:

-Nếu cô vẫn không chịu nói, chúng tôi sẽ có cách buộc cô phải nói!

-Ông định làm gì tôi? - Thùy Linh hỏi bằng giọng bỗng trở nên lạnh lẽo.

-Chúng tôi phải tìm lại cái của mình bằng mọi giá!

-Nhưng tôi không biết - Thùy Linh nói và giơ hai tay ra.

Câu nói ấy chưa dứt, một cái tát của Hán Búa đã làm cho Thùy Linh và cả cái ghế cô đang ngồi ngã bật ra phía sau. Phải chật vật một lúc, cô mới gượng dậy được. Vừa đưa tay áo chùi máu đang ứa ra ở khoé mép, cô nhìn Hán Búa bằng ánh mắt khinh bỉ:

-Ông... các ông là những thằng hèn!

Hán Búa không hề đổi sắc mặt. Hắn lừ lừ tiến lại và bất ngờ giáng thêm một cái tát nữa khiến cô lại ngã vật từ trên ghế xuống nền nhà. Hán Búa đặt một gót chân lên ngực cô và nói rít qua kẽ răng:

-Chồng mày đang giấu cái gì ở nhà? Nói!

Dưới sức nặng của cái gót chân tàn nhẫn đang từ từ ấn mạnh xuống, khuôn mặt của Thùy Linh tái dại vì đau đớn. Nhưng trong ánh mắt của cô đang nhìn Hán Búa vẫn không thấy có sự sợ hãi.

Không khí trong căn nhà nên lại im ắng đến mức nghe rõ cả tiếng thở hồng hộc của Hán Búa và của Thùy Linh. Lão già vẫn ngồi ở chỗ cũ với vẻ mặt thờ ơ. Trên khuôn mặt lạnh lùng như đã hóa đá của hắn không hề có một biểu hiện nhỏ. Có thể thấy rằng khi con người đã trở thành lang sói đến mức nào đó thì mới có sự lạnh lùng, tàn nhẫn đến như thế!

Chính trong cái im lặng căng thẳng đến tức ngực ấy, một giọng nói nhỏ nhẹ bỗng vang lên ngay sau lưng, làm cho Hán Búa giật nảy mình, vội quay ngoắt lại:

-Nếu mày muốn biết, tao sẽ trả lời giùm cho!

Sau câu nói ấy, cửa sau của căn nhà bật mở và một cô gái trẻ xinh đẹp bước vào. Đó là Thu Thủy!

Hán Búa tròn mắt nhìn người mới đến. Hắn quay sang, đưa đôi mắt bắn khoăn nhìn lão già đang ngồi trên ghế nhưng khuôn mặt của lão vẫn lạnh lùng như một bức tượng vô tri. Hán Búa quắc mắt nhìn Thu Thủy, dần giọng:

-Mày muốn gì?

Thu Thủy thong thả bước đến bên cạnh lão già đang ngồi câm lặng trên ghế. Cô ta khoanh tay đứng sững và nhìn chăm chăm vào Hán Búa bằng ánh mắt giễu cợt:

-Tra hỏi người đàn bà này không phải là công việc của mày!

Thu Thủy nói và đưa mắt nhìn Thùy Linh lúc đó đã gượng dậy được và đang ngồi tựa lưng vào tường, ôm ngực vì đau đớn. Hán Búa vẫn chưa hiểu. Hắn hỏi bằng giọng không giấu nổi sự băn khoăn:

-Nhưng... tại sao?

-Người này là của chúng tôi! - Thu Thủy đưa tay chỉ Thùy Linh.

Bây giờ thì Hán Búa đã lờ mờ đoán ra sự việc. Hắn nhìn lão già đang ngồi câm lặng và hỏi bằng giọng căm giận:

-Nghĩa là... chúng mày là cùng một bọn?

Lão già nheo mắt nhìn khuôn mặt đang méo đi của Hán Búa và điềm nhiên trở lời:

-Họ đã sẵn lòng người đàn bà này suốt mười năm nay rồi.

-Ông được trả bao nhiêu trong chuyện này? - Hán Búa hỏi tiếp.

-Nhiều hơn số tiền mà anh đã trả.

Câu nói đó còn chưa dứt thì lão già bỗng giật nảy mình lên. Một viên đạn từ bên ngoài bay vào đã xuyên qua lưng hắn. Ngay sau đó, Hai Ú từ cửa trước nhảy vào với một khẩu súng ngắn lăm lăm trong tay, nòng súng đang còn bốc khói. Hán Búa cũng rút dao ra. Hắn và Hai Ú đứng sát bên nhau, hướng những ánh mắt nảy lửa vào Thu Thủy. Thủy lùi lại, tựa lưng vào tường và chăm chăm nhìn các đối thủ với vẻ mặt không một chút sợ hãi.

Giơ tay ra hiệu cho Hai Ú, Hán Búa rút ra một lưỡi dao nhọn hoắt, lừ lừ tiến đến trước mặt Thu Thủy với ánh mắt ngầu đỏ.

Tiếng súng ngắn vang lên từ phía căn nhà khiến Ba Thợo nhảy vội ra khỏi quán cà phê, lao vọt tới. Trong khi đó, ở trong nhà, Hán Búa học lên một tiếng rồi nhảy bổ vào Thu Thủy như con thú dữ vồ mồi. Cô gái nghiêng người né tránh được đường dao của hắn, đồng thời tung chân đá trúng vào cườm tay khiến cho con dao văng ra xa.

Võ thuật điêu luyện của đối thủ làm cho Hán Búa bất ngờ. Tuy nhiên, hắn đã nhanh chóng trấn tĩnh và tiếp tục áp sát vào Thu Thủy, tới tấp ra đòn.

Trong phút đầu tiên, Hán Búa đã tung ra một số lượng đòn đánh tới đa nhằm hạ gục đối thủ. Nhưng Thu Thủy cũng không phải tay vừa. Cô ta đã né tránh được hầu hết những đòn đánh tới và đã chọn đúng lúc để phản công. Bằng một cú đánh bằng cùi chỏ cực mạnh bằng tay phải, cô ta đã

khiến cho Hán phải bật ngược trở lại, loạng choạng. Hai Ú vội vã tham chiến với khẩu súng ngắn. Hấn giơ khẩu súng lên, nhắm vào cô gái nhưng cũng chính trong giây phút đó, từ bên ngoài, Ba Thợ đã lao vào như một cơn lốc. Chỉ với một cú đá, y hệt như cú đá trên bãi biển hôm nào, hấn đã đá bay khẩu súng trên tay Hai Ú. Chân vừa chạm đất, Ba Thợ đã xoay người lại và giáng tiếp một gót chân vào mặt Hai Ú làm cho tên mập ngã đập đầu vào tường nhà.

Khuôn mặt đang căng thẳng của Thu Thủy bỗng giãn ra. Cô ta mừng rỡ kêu lên:

-Anh Ba!

Ba Thợ cũng ngạc nhiên không kém. Hấn tròn mắt nhìn và thốt lên:

-Thu Thủy, sao ở đây?

Hán Búa đã đoán ra tình thế. Nhưng hấn không nhảy vào các đối thủ mà chỉ im lặng đứng nhìn. Hình như hấn vẫn còn hy vọng về mối thân tình đã từng có với Ba Thợ từ hôm trước. Hấn đã không phải chờ đợi lâu. Ba Thợ quát mắt nhìn hấn và nói bằng giọng lạnh lẽo:

-Giữa tao với mày đã hết nợ cũ rồi!

Câu nói chưa dứt, Ba Thợ đã lao thẳng tới. Hán Búa buộc phải chấp nhận cuộc đọ sức này. Hấn hiểu rằng không có cơ hội để bàn luận về tình nghĩa.

Hai đối thủ cũ quần nhau trong gian nhà nhỏ hẹp. Trong khi đó, Thu Thủy không để phí thời gian. Cô ta nhảy một bước tới chỗ tên Hai Ú đang gắng gượng ngồi dậy sau những cú đá khủng khiếp của Ba Thợ. Không nói một lời, bàn tay cầm dao của cô ta vung lên, xia mạnh vào bụng gã mập...

Hạ xong Hai Ú, Thu Thủy sấn đến bên Thùy Linh đang ngồi tựa lưng vào tường, mắt nhắm nghiền. Cô ta tóm lấy cổ áo Thùy Linh, giật mạnh:

-Đứng dậy!

Thùy Linh mở choàng mắt. Cô lắc đầu:

-Không. Tôi không đi đâu cả!

Khuôn mặt xinh đẹp của Thu Thủy như méo đi. Cô ta chụp hai tay vào vai Thùy Linh rồi lắc dữ dội:

-Đi ngay. Nếu không đi, chúng sẽ giết bà!

-Không. Tôi không đi! - Thùy Linh vẫn ngồi nguyên trong tư thế cũ.

Trong khi đó, cuộc hỗn chiến giữa Ba Thợ và Hán Búa đã đến hồi quyết liệt nhất. Mới hôm qua, chúng còn là những kẻ đồng hội đồng thuyền và thậm chí còn dám lao vào nguy hiểm để cứu nhau. Nhưng bây giờ, ý nghĩ duy nhất của cả hai đứa là phải đánh gục đối thủ bằng mọi cách. Chúng quấn chặt nhau, xoay tròn, rồi lại buông nhau ra để ngay sau đó lại lăn xả vào nhau như những con thú dữ đang lúc say máu. Trên khuôn mặt của cả hai đều hằn lên những vết bầm tím hoặc rách toạc.

Khi Ba Thợ lại bắt đầu một đòn phản công mới với mười đầu ngón tay tua tủa như chiếc cào sắt chụp vào mặt Hán Búa, tên cướp ấy đã bật ngựa người ra phía sau để né tránh. Ba Thợ tiếp tục sấn vào nhưng Hán Búa từ tư thế thấp đã bật dậy, đánh bật hai bàn tay của Ba Thợ. Tiếp đó là một đòn quyết liệt bằng hai đầu gối và cùi chỏ. Đòn phản công nhà nghề ấy đã khiến Ba Thợ hộc lên và lão đảo lùi lại. Hắn bị vấp phải cái xác của lão già phía sau, ngã nhào xuống nền nhà.

Thu Thủy nhận ra tình thế nguy hiểm. Cô ta vội buông tay trên vai Thùy Linh, lăn tròn một vòng trên nền nhà tới chỗ khẩu súng ngắn của Hai Ú nằm lăn lóc trong góc và đưa tay chộp lấy súng. Đúng vào lúc Hán Búa vừa nhảy tới chỗ Ba Thợ khi đó vẫn đang nằm trên nền nhà, khẩu súng trong tay Thu Thủy rung lên. Viên đạn găm vào vai trái của Hán Búa khiến hắn ngã bật ngựa ra sau. Ngay sau đó, Hán Búa vùng dậy và quay ngoắt người, lao vọt qua cửa sau của căn nhà, biến mất trong màn đêm mù mịt.

Không khí trong căn nhà tội lỗi ấy trở lại im ắng. Vẫn lăm lăm khẩu súng trong tay, Thu Thủy quay đầu nghe ngóng xung quanh với vẻ mặt căng thẳng. Đã có thể nghe thấy tiếng lao xao của những người từ bên ngoài. Những tiếng súng đã gây ra sự chú ý của họ. Chắc chắn là chỉ ít phút

nữa, lực lượng công an sẽ có mặt. Sau thoáng suy tính, Thu Thủy cũng vội vã nhảy qua cánh cửa sau đang mở toang, mất dạng.

Những tiếng người bên ngoài nghe đã gần hơn. Ba Thạo bật chồm dậy. Hấn khẽ mở hé cửa, ngó nhanh ra ngoài. Từ xa đã thấy thắp thoáng mấy bóng người và những ánh đèn pin lấp loáng. Ba Thạo nhìn lướt qua cái xác của lão già trên vũng máu và tên Hai Ú vẫn đang quằn quại vì vết thương quá nặng rồi bế thốc Thùy Linh lên, đập mạnh cửa. Chiếc xe máy của Hai Ú vẫn đang đề ngay đó. Ba Thạo ngồi lên xe, đặt Thùy Linh phía sau rồi nhảy lên ngồi, khởi động xe. Bằng một phản xạ bản năng, Thùy Linh ghì chặt lấy Ba Thạo từ phía sau. Ba Thạo rú ga cho xe rẽ ngoặt vào một hẻm nhỏ ngay cạnh đó và rồ máy lao đi trong bóng tối. Cũng may là không thấy có ai đuổi theo. Sau một vài chỗ rẽ, ra tới một đường phố nhỏ, Ba Thạo tăng ga và nhanh chóng biến mất.

(Còn tiếp)

Đức Dũng